

Drámakihívás – a rendező szemével

A Várad körkérdésére Hunyadi István, Biró Árpád Levente darabjának rendezője válaszol

– *Milyen a viszonyod Ady Endre költészetével?*

– Azokat a verseit, amikkel találkoztam diákként, vagy amiket szavalóként mondtam, szeretem, főleg a szerelmes verseket, az *Elbocsátó szép üzenet* konkrétan az abszolút kedvenceim között van, de nem ástam mélyebbre, nem merném állítani, hogy behatóan ismerem. Váradiként persze ennek ellenére speciális a viszonyom hozzá, a sajátomnak érzem, száz év távlatából is érvényes, nagy költőnek tartom.

– *Volt-e valamiféle előzetes koncepciód, vagy a szöveg adta inspirációra hagyatkoztál?*

– Egyértelműen a szövegre hagyatkoztam, hiszen a helyzetből adódóan sem tudhattam, mi vár rám, illetve előző este volt a *Tündér Lala* bemutatója, amiben játszom. Szóval időm sem volt ilyesmire, éjszaka tudtam csak a szöveggel is foglalkozni. Szerencsére a szereposztás adott volt, illetve a jól ismert kollégáimmal dolgozhattam, volt alapom bízni a közös kreativitásban.

– *Mi lehet egy rendező maximális célkitűzése egy ilyen speciális helyzetben?*

– A szöveg értelmes, érzékeny megmutatása. Eljutni oda, ahol normális esetben a második rendezői próbán kéne tartani, a főbb gondolati vonalak tiszták, mindenki sejti, mikor jön be, mikor megy ki. Sok lehetőség volt az anyagban, nagyon észnél kellett lenni, hogy mikor elég, mikor fogjam vissza a csapatot, hogy ne akarjanak még valamit belegyúrni.

– *Mi az, ami a szövegben megragadott, vagy éppen mennyire kellett ellene menned?*

– A sokrétegűsége, önreflektivitása, az, hogy a színészek egyszerre játszottak karaktert és képzeleti önmagukat, illetve hogy a rendezőt is beleírta, aki ugye én voltam. Mondjuk, ez okozott komoly nehézséget, nem is csak azért, mert a rendezés mellett színészként is feladatomból volt, hanem mert nem tudtam, hogy a színész engem vagy a darabbéli rendezőt szólítja meg éppen.

– *Összességében milyen nyomot hagyott benned ez a kihívás?*

– Nagyon jó élmény volt, rá kellett jönnöm, hogy szeretem az ilyen helyzeteket. Persze szerencsém volt, hiszen egy nagyon élő szöveggel dolgozhattam. Ebben a helyzetben a közönség sokkal inkább érzi, hogy részese az eseménynek, sokkal jobban érzékelhető az itt és most, a nézőknek esélyük sem maradt csendben elüldögélni, mint a mozi-ban.